

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 13. kolovoza 2008.

Molitva je jača i od beznađa

Draga braćo i sestre!

Vrativši se iz Bressanonea, gdje sam neko vrijeme proveo na odmoru, sretan samo što mogu susresti i pozdraviti vas, dragi stanovnici Castel Gandolfa, i vas hodočasnici koji ste me danas došli posjetiti. Htio bih se još jednom zahvaliti svima onima koji su mi iskazali gostoprimstvo i čuvali me u tijeku moga boravka u planinama. Bili su to dani vedre opuštenosti, tijekom kojih nisam prestajao spominjati Gospodinu one koji se uzdaju u moje molitve. Doista je mnogo onih koji mi pišu i mole da molim za njih. Kazuju mi svoje radosti, ali i svoje brige, svoje ivotne planove, ali i probleme u obitelji i na poslu, očekivanja i nade koje nose u srcu, kao i tjeskobe zbog nesigurnosti koje čovječanstvo proivljava u ovom trenutku. Mogu zajamčiti da se spomenem svih i svakog ponaosob, napose u svakodnevnom slavljenju mise i molitvi krunice. Znam dobro da je prva sluba koju mogu pruiti Crkvi i čovječanstvo upravo molitva, jer dok molim s povjerenjem predajem u Gospodinove ruke slubu koju mi je On sam povjerio kao i budućnost čitave crkvene i građanske zajednice.

Onaj koji moli ne gubi nikada nadu, pa ni onda kada se nađe u teškim situacijama ili čak u, ljudski gledano, beznadnom poloaju. To nas uči Sveto pismo i to svjedoči povijest Crkve. Koliko moemo samo navesti primjera u kojima je upravo molitva podupirala svece i kršćanski narod na njihovu putu! Među svjedočanstvima našega doba htio bih spomenuti dvoje svetaca kojih se ovih dana spominjemo. To su Terezija Benedikta od Kria, Edith Stein, čiji blagdan slavimo 9. kolovoza, i Maksimilijan Marija Kolbe kojeg se spominjemo sutra, 14. kolovoza, uoči svetkovine Uznesenja Blaene Djevice Marija. Oboje su svoj zemaljski ivot skončali mučeništvom u logoru u Auschwitzu.

Na prvi se pogled njihove ivote moe smatrati porazom, ali upravo u njihovu mučeništvu blista sjaj one Ljubavi koja pobjeđuje tamu sebičnosti i mrnje. Svetom Maksimilijanu Kolbeu pripisuju se sljedeće riječi koje je izrekao u jeku estokih nacističkih progona: "Mrnja nije stvaralačka snaga, to je samo ljubav". On je tu ljubav na junački način dokazao velikodušnom ponudom da pođe u smrt namjesto drugog logoraša. Ta je rtva završila smrću od gladi u bunkeru 14. kolovoza 1941.

Edith Stein, 6. kolovoza iduće godine, tri dana prije svoje smrti, okupivši oko sebe nekoliko susestara iz samostana u Echtu rekla im je: "Spremna sam na sve. Isus je i ovdje među nama. Sve do sada sam mogla dobro moliti i rekla sam od svega srca: Ave, Crux, spes unica (zdravo kriju, nado jedina)". Svjedoci koji su uspjeli izbjeći strašan pokolj pripovijedaju kako se Terezija Benedikta od Kria, svjesno koračajući ususret smrti odjevena u karmelićanski habit, isticala svojim ponašanjem koje je zračilo mirom, vedrinom i smirenošću i svojom pozornošću za potrebe drugih. Molitva je bila tajna te svete suzaštitnice Europe, koja je, "nakon što se približila tik do istine u miru kontemplativnog ivota, morala do kraja iskusiti tajnu kria" (apostolsko pismo Spes aedificandi; Insegnamenti di Giovanni Paolo II, XX, 2, 1999. str.511).

"Zdravo Marijo" bio je posljednji zaziv na usnama svetog Maksimilijana Kolbea dok je pruao ruku onome koji ga je usmrtio injekcijom karbolne kiseline. Dirljivo je konstatirati kako je ponizno i povjerljivo utjecanje Gospi bio uvijek nepresušni izvor hrabrosti i vedrine. Dok se pripremamo za proslavu svetkovine Uznesenja, koja je tradicionalno vjerničkom puku jedan od najdraih marijanskih blagdana, obnovimo svoje povjerenje u Nju koja s Neba bdi je s majčinskom ljubavlju nad nama u svakome trenutku. To je ono što govorimo u prisnoj molitvi Zdravo Marijo, moleći je da moli za nas "sada i na času smrti naše".